

TESS

SHARPE

THRILLER

DE ONVERSNIJEN WAARHEID

'Een unieke thriller die hard binnenkomt. Wat een geweldig boek!'

LISA GARDNER

TESS SHARPE

DE ONVERSNEDEN
WAARHEID

De Fontein

DEEL EEN

De caravan in het bos

1

Ik ben acht als ik mijn vader voor het eerst een man zie vermoorden.

Het is niet de bedoeling dat ik het zie. Maar in de eerste paar weken na mama's dood loop ik losgeslagen rond als oom Jake er niet is.

Ik ben vaak in het bos. Ik speel in de schuilhutten of probeer zo hoog mogelijk op eigen kracht in bomen te klimmen. Soms huil ik omdat ik mama zo mis. Soms kan ik het niet tegenhouden.

Toch probeer ik het niet te doen als papa erbij is.

Ik hou van het bos. Er is lawaai en stilte tegelijk, al zolang ik me kan herinneren de soundtrack en het wiegeliedje van mijn leven. Als ik in de hoge eiken klim, mezelf met al mijn kracht omhooghijs, me uitrek, spring en als een eekhoorn langs tak en schors zwaai, moet ik goed opletten dat ik niet uitglij en val. Als ik klim, hoef ik er niet aan te denken dat mama er niet meer is. Of dat papa alleen nog maar in een walm van whiskey rondraast, zijn wapens schoonmaakt en dingen mompelt over de Springfields en bloed.

Mama is nu drieënhalve week dood en mijn handen zijn al rauw van het klimmen. Op mijn knieën zitten korsten van die keer dat ik uit de hoge sequoia bij de beek viel. Mijn vingers zitten vol bosbes-senvlekken en mijn armen vol schrammen van de doorns. Mijn zakken puilen uit van de schatten die ik in het bos vind – dingen die zij mooi zou vinden: veren van de blauwe gaai, gladde steentjes die perfect zijn om mee te hinkelen, een gebarsten eikel die op een gezichtje lijkt.

Ik bewaar mijn cadeautjes uit het bos in een van de schuilhutten. Oom Jake heeft beloofd om nog een keer met mij naar mama's graf

te gaan, al keek papa boos toen hij dat zei. Ik wil haar mijn cadeau-tjes brengen, want oom Jake zegt dat ze in de hemel is en naar ons kijkt.

Soms kijk ik naar de lucht en probeer het me voor te stellen. Probeer ik haar te zien.

Ik zie echter alleen maar takken en sterren.

Papa heeft niet in de gaten hoe vaak ik weg ben, in de warme omhelzing van het bos. Hij heeft andere dingen aan zijn hoofd.

Die avond heb ik de zon zien ondergaan en de avondhemel afgespeurd naar een spoor van mama. Ik zit in de eik aan de rand van de tuin, die met de goede, rechte tak om op te zitten. Het wordt al laat en ik moet eigenlijk naar binnen, maar dan hoor ik banden knarsen op de grindweg die door het bos naar ons huis leidt. Ik trek mijn voeten op, uit het zicht, en dan komen de koplampen van papa's Chevy de bocht om en verlichten de tuin.

Met mijn blote voeten tegen de stam voor het evenwicht, strek ik me op mijn buik uit op de tak. Ik sla mijn armen eromheen en rek mijn nek om alles beter te kunnen zien.

Als hij weer dronken is, wil ik niet dat hij me ziet, want ik lijk op haar. Dat maakt hem verdrietig. Soms maakt het hem ook boos, maar dat probeert hij niet te laten merken.

In plaats van de auto naast het huis te zetten, zoals anders, rijdt hij recht onder mijn boom door, naar het zandpad dat naar de schuur leidt, en hij parkeert vlak voor de deuren. Het buitenlicht van de schuur floept aan als de sensor de beweging oppikt.

Ik zie van een afstand hoe hij de koplampen uitzet en uitstapt. Papa is niet stomdronken, maar vanaf hier kan ik niet zien of hij weer onder zijn eigen braaksel zit, zoals vorige week. Als ik me net uit de boom wil laten zakken, zie ik dat hij in plaats van naar het huis te gaan, naar de andere kant van zijn pick-up loopt en het portier opentrekt.

Ik tuur in het donker. In de schaduw is het bijna niet te zien dat hij iets groots uit de cabine sleurt. Hij rukt de schuurdeur open en het licht verschuift, heel even. Er valt een lichtstraal door de deurope-

ning en ik zie nog net de voeten van een man die over de vloer van de schuur wordt gesleept, voordat de deur met een klap dichtvalt.

Mijn adem gaat snel en hard, zo hard dat mijn buik over de ruwe bast heen en weer schuift. Mijn vingers klemmen zich stevig vast aan de tak en mijn hoofd bonkt, de wereld tolt. Het liefst zou ik een gat in de eik maken, zoals spechten en eekhoorns doen. Ik wil me ingraven en me verstoppen.

Ik probeer mezelf wijs te maken dat mijn ogen me voor de gek houden.

Maar diep vanbinnen weet ik beter.

Na een paar minuten – die wel een eeuwigheid lijken te duren met het geraas van mijn adem en de tjirpende krekels in mijn oren – gaat het buitenlicht van de schuur uit. Het duister kruipt tussen de bomen door en verspreidt zich over het erf.

Eigenlijk moet ik naar beneden klimmen, naar mijn kamer rennen, de deur dichtdoen en de dekens over mijn hoofd trekken. Ik moet doen alsof ik nooit heb gezien hoe die voeten over de vloer werden gesleept.

Maar dat doe ik niet.

In plaats daarvan klim ik uit de boom. Vervolgens loop ik naar de schuur. Achteraf zou ik kunnen zeggen dat ik spijt heb van die keus, maar dat is onzin.

Ik moest iets ontdekken. Wat hij was. Wat ik zou worden.

Zo was dat voor mij.

Ik sluip naar de achterkant van de schuur, waar de cederhouten planken vol gaten zitten. Ze geven een waardeloze inkijk in de schuur, maar iets beters is er niet. Ik ga op mijn knieën op de grond zitten, leg mijn wang tegen het hout en draai mijn hoofd, zodat ik door het grootste gat kan kijken dat ik kan vinden. Ik adem nog steeds te gehaast. Mijn hart tikt konijnachtig snel onder mijn huid, en mijn mond is droog van de naar binnen en naar buiten stromende lucht.

Eerst zie ik papa helemaal niet. Ik zie alleen de oude tractor die hij daar heeft opgeslagen, en het wrak van de quad waarmee hij vorige

zomer is gecrasht. Aan een van de balken zwaait zachtjes een kaal lichtpeertje aan een oranje snoer heen en weer, en dan hoor ik het: zijn stem.

‘Jij gaat me vertellen wat ik wil weten,’ zegt papa. Er klinkt een rommelend geluid, alsof hij in de rode gereedschapskist in de hoek grabbelt. En inderdaad komt hij een paar seconden later eindelijk in beeld met een schroevendraaier in zijn hand. Er vallen langere schaduwen over papa heen als hij bij mijn schuilplek vandaan loopt. Terwijl hij de schroevendraaier om en om draait in zijn handen, loopt hij weer achter de tractor en verdwijnt uit het zicht. Er klinkt een kreunend geluid.

Dat is niet papa.

Dat is degene die hij hierheen heeft gebracht. En hij heeft pijn.

Papa heeft hem pijn gedaan.

Het is vreemd om te bedenken dat papa’s grote, sterke, ruwe handen, die zo goed zijn in knuffelen en aan mijn vlecht trekken, zoiets doen.

‘Je gaat me vertellen wat ik wil weten,’ zegt papa. ‘We kunnen dit moeilijk of makkelijk maken. Jij mag kiezen, Ben.’

‘Fuck you,’ zegt de tweede stem – Ben – onduidelijk.

‘Vertel op,’ zegt papa.

‘Ik vertel je geen zak.’ Er klinkt een nat, ratelend geluid, alsof hij meer ophoest dan alleen spuug.

‘Oké dan,’ zegt papa. De schaduwen rekken zich tot boven de tractor uit en ik vang een glimp op van zijn arm als hij naar voren stoot, scherp en snel. Van het geluid dat daarna komt, een rasperige kreun die uit Ben wordt geperst, gaan mijn nekharen overeind staan.

‘Die blijft daar zitten tot jij me vertelt wat ik wil weten,’ zegt papa, en ik begrijp dat hij het over de schroevendraaier heeft.

Er verschijnen zwarte vlekken aan de rand van mijn blikveld. Ik moet mijn handen op de grond zetten en me concentreren, vertragen, zodat ik niet flauwval. Ik heb het gevoel dat mijn ogen elk moment uit mijn hoofd kunnen schieten. Mijn wang drukt hard tegen

de ruwe cederhouten betimmering. Ik wil weggrennen, maar ik moet blijven toekijken wat er gebeurt.

‘Vertel op,’ zegt papa.

‘Nee.’

Papa komt overeind, komt weer in zicht, en vanuit deze hoek kan ik zien dat hij zijn hand in zijn achterzak steekt. Hij haalt er het mes met het hoornen heft uit dat hij elke zondag zonder mankeren slijpt. Hij klapt het open. Twintig centimeter dodelijk staal glanst in het licht van de schuur. Hij probeert het even uit op zijn nagel. ‘Dan proberen we iets anders.’

Papa knielt weer neer en verdwijnt; de vage schaduw van zijn arm gaat omhoog en weer omlaag. Ben maakt deze keer een nog verschrikkelijker geluid; hij zet zijn tanden niet op elkaar, doet geen moeite om zijn geschreeuw in te houden.

Ik sluit mijn ogen niet, sla mijn handen niet voor mijn gezicht en doe niets wat ik zou moeten doen.

Ik houd mijn ogen wijd open.

Het is alsof ze voor het eerst echt open zijn.

‘Vertel,’ zegt papa, als Ben ten slotte alleen nog zachtjes jammert.

‘Kan niet,’ hijgt Ben. ‘Dat kan ik niet doen. Dan vermoordt hij me.’

‘Ma Springfield heeft jullie ook niet als de slimsten op de wereld geknald, hè?’ zegt papa schamper. ‘Wat denk je dat ik ga doen als je niet zegt waar hij is?’

‘Alsjeblieft. Ik geef je alles: geld, hoeren, drugs, wat je maar wilt, Duke, en ik zal –’ Zijn woorden gaan over in een gil, al kan ik niet zien wat papa hem aandoet met dat mes.

Ik pers mijn lippen op elkaar om de misselijkheid te bedwingen als papa weer zegt: ‘Vertel!’ Alsof dat het enige is wat hij kan zeggen.

‘Unnggghh,’ sputtert Ben, hijgend. ‘Alsjeblieft. Alsjeblieft.’

‘Vertel.’

‘Kan ik niet. Carl is mijn broer.’

Bens linkervoet blijft schokken, alsof hij ervandoor probeert te gaan. Het is het enige deel van hem waar de tractor niet voor staat en ik kan mijn ogen niet van zijn laarzen afhouden, want papa heeft

dezelfde. Mama heeft ze vorig jaar voor Kerstmis gekocht. Ik heb ze nog helpen inpakken.

‘Vertel me waar Springfield is,’ zegt papa. ‘Anders ga ik op zoek naar Caroline. Hoe klinkt dat? Is dat het beschermen van je broer waard? De vorige keer dat ik die vrouw van jou zag, zag ze er machtig goed uit. Misschien neem ik de tijd.’

Ik ben te jong om te begrijpen wat hij bedoelt. Later zal ik ervan gruwen.

Later zal ik tegen mezelf zeggen dat het bluff was. Dat hij niet zo’n man is.

Maar de mogelijkheid is daar, vlak voor me: misschien is hij dat wel.

‘Nee,’ zegt Ben zwakjes. ‘Niet Caroline. Alsjeblieft.’

‘Vertel op dan,’ zegt papa dwingend. ‘Dan raak ik haar of jouw jongens niet aan. Ze zullen veilig zijn voor mij en de mijnen. De enige die ik wil, is Springfield.’

‘Shit, shit... Carl zit in Manton. Afslag 34 van de oude snelweg. Het huis aan het einde van Hell’s Pass. En blijf verdomme van mijn gezin af!’

Papa komt weer overeind en gaat rechtop staan, eindelijk vol in het zicht. ‘Bedankt.’

Hij beweegt zich zo snel – de grijpende beweging van zijn hand is zo vertrouwd. Zijn handen, en dan zijn pistool, zijn bijna een waas.

Het geluid is hard – het schot dreunt in mijn oren en er is een zompig geluid waar mijn maag zich van omdraait.

Ik sla mijn hand voor mijn mond, maar het is te laat. Ik geef over. Het braaksel maakt vlekken op mijn shirt, een natte plens op mijn huid. De geur van zure gal doet me kokhalzen als ik overeind probeer te komen, op benen die niet willen meewerken.

Ik moet binnen zien te komen voor hij beseft wat ik heb gezien. Maar mijn benen lijken wel van rubber en er zit opgedroogd zout op mijn wangen als ik het slordige haar uit mijn gezicht duw.

Ik verlang naar mama, met een pijn die nooit minder lijkt te worden. Alleen al de gedachte aan haar maakt me onhandig, stom. Als

ik overeind kom, trap ik per ongeluk een steen weg, die met een harde bonk tegen de schuur rolt.

Ik verstar ter plekke.

‘Wie is daar?’ Papa’s stem dreunt door de wanden van de schuur heen. Ik hoor zijn voetstappen als hij snel door de schuur loopt en dan het kraken van de deur als hij naar buiten kijkt.

O nee. Mijn maag verkrampst verschrikkelijk. Ik denk dat ik weer moet overgeven.

‘Harley, als jij dat bent, heb je drie seconden om dat te zeggen. Anders schiet ik. Een...’ zegt papa.

Mijn hersenen draaien op topsnelheid. Ik probeer het te begrijpen.

Papa heeft hem vermoord. Het leek zo makkelijk te gaan. Alsof het niets voorstelt.

Alsof het niet de eerste keer was.

‘Twee.’

Wat gaat hij met het lijk doen? Gaat hij het begraven? Waar? In het bos?’

‘Dr-’

‘Ik ben het!’ roep ik, terwijl ik overeind krabbel. Mijn spijkerbroek zit onder het vuil en mijn shirt is nat van het braaksel. Mijn benen zijn nog wankel, maar ik ren naar voren, de hoek om naar de voorkant van de schuur.

Hij staat in de deuropening, in het licht dat naar buiten valt. Met zijn arm houdt hij nog steeds de deur open.

Achter hem, in de schuur, zie ik een plas bloed ontstaan, snel en donker op de grond naast wat er over is van Bens hoofd. Het hangt scheef en zijn open ogen kijken me aan. Hij kijkt niet-begrijpend. Alsof hij verwacht had dat papa hem zou laten gaan.

Ik slik moeizaam.

Van dichtbij is het veel erger.

Papa kijkt naar me, met zijn 9mm-pistool nog steeds geheven. Dan kijkt hij over zijn schouder naar Ben en de groeiende plas bloed. Papa stapt opzij zodat ik Bens gezicht niet meer kan zien. ‘Lieverd,’ begint hij. ‘Hoelang...’ Hij stopt. ‘Kindje,’ probeert hij nog eens. ‘Ik...’

Ik blijf maar naar het bloed staren, want ik heb papa weleens geholpen om herten schoon te maken, maar dan was er nooit zo veel. Het is donker en dik, als verf. Maar het ruikt scherp, als koper, als het leven, terwijl het wegzakt in de grond.

‘Harley-girl,’ zegt papa, vriendelijk, met de stem die hij gebruikt als hij me voorleest voor het slapen gaan.

Ik ga weer overgeven. Ik zet mijn kiezen op elkaar en weet de gal deze keer door te slikken. Mijn keel moet hard werken en het zweet breekt uit op mijn gezicht. Ik sta te wankelen op mijn benen en dan tillen papa’s handen me om mijn middel op en word ik slap. Ik probeer me niet eens te verzetten.

Ik ben te bang voor wat deze nieuwe – nee, deze oude, *verborgen* – papa zal doen als ik dat probeer.

Hij zegt de hele tijd niets als hij me naar het huis draagt, de trap op. Hij zet me op mijn bed en trekt mijn laarzen uit, en ik zit er trillend bij en laat het hem doen. Hij verwisselt mijn ondergekotste kleren voor een van mijn slaapshirts en duwt me dan zachtjes tegen mijn schouder zodat ik achterover op bed kom te liggen. Ik denk aan Bens lege ogen en voor de eerste keer in mijn leven deins ik terug voor mijn vaders handen, maar hij merkt het niet. Als hij me heeft ingestopt verwacht ik dat hij weggaat, maar hij blijft nog heel lang naast mijn bed zitten.

Pas als hij opstaat – uren later, lijkt het – vind ik de moed om het te zeggen. Papa’s silhouet is afgetekend in de deuropening en hij wil de deur al dichtdoen als ik eruitflap: ‘Hij heeft toch verteld wat je wilde weten. Je hoefde het niet te doen.’

Ik hoor hem zuchten, maar ik kan zijn gezicht niet zien, verborgen in de schaduw. Hij leunt tegen de deurpost, met zijn schouder tegen de sponning geleund. ‘Een leven voor een leven,’ zegt hij. ‘Kan niet anders, Harley-girl.’

Een leven voor een leven. Bens leven voor dat van mama.

‘Betekent dit dat je niet achter Springfield aan gaat?’ vraag ik.

Papa wiebelt van zijn ene op zijn andere voet in de deuropening. ‘Ik moet wel,’ zegt hij.

‘Maar –’

‘Hij heeft ons je mama afgepakt,’ brengt papa me vriendelijk in herinnering.

Alsof ik dat zou kunnen vergeten.

‘Maar je zei dat je Bens familie geen kwaad zou doen.’

Papa richt zich op, maakt zich los van de deurpost. Hij lijkt gigantisch, alsof hij zelf een schaduw is. Ik kan zijn gezicht nog steeds niet zien, maar als hij spreekt, twee woorden maar, klinkt het schor: ‘Ik loog.’

2

6 juni, 07.00 uur

Elke ochtend loop ik mijn ronde over ons land.

Ik neem een geweer mee en hang het over mijn schouder, want er kan altijd gedonder komen, van de dierlijke of de menselijke soort. Om de paar dagen verander ik van route. Ik kan niet alle 250 hectares bestrijken. Op sommige ochtenden patrouilleer ik alleen langs de omheining in het noorden, terwijl de stof van Duke's jack als een harteklop tegen mijn benen tikt. Het jack is te groot voor me, maar ik draag het toch, met de mouwen drie keer omgeslagen zodat ik mijn handen vrij heb.

Deze ochtend ga ik diep het bos in, met Busy aan mijn zij. Ze holt voor me uit, zwiept haar staart heen en weer en drukt haar stompe snuit tegen de bosgrond om sporen van herten en bergleeuwen op te snuiven.

Ik loop achter haar, en het gekraak van takjes en droge dennennaalden onder mijn voeten vermengt zich met de roep van ontwakende eksters. De lucht voelt fris aan in mijn longen en de bodem is steil; ik zet mijn voeten stevig neer. Elke stap brengt me dichterbij. De rode aarde brokkelt af onder mijn laarzen als ik hoger klim.

Wat dit land betreft, de bossen, de bergen en het vulkanisch gesteente die ik ken als mijn broekzak, ben ik helemaal Duke's dochter. Ik ken het hier beter dan wie ook, behalve hij. De gevaren en de geheimen. Sommige daarvan zal ik meenemen in de dood – of die nu over veertig jaar komt of over veertig minuten.

'Hé!' roep ik, en ik knip in mijn vingers als Busy te ver afdwaalt.

Ze komt slippend tot stilstand en rent de heuvel weer af, terug naar mij. Haar ogen glanzen in het vroege ochtendlicht en als ik haar tussen de oren kriebel, laat ze gelukzalig haar vierkante kop achteroverzakken.

‘Brave hond,’ zeg ik. ‘Kom.’

Tegen de tijd dat we boven op de heuvel zijn, zitten mijn laarzen onder de aarde en hangt Busy’s tong uit haar bek. Als de grond vlakker wordt gaat ze een eekhoorn achterna en ik laat haar maar.

De stam van de oude eik is dik en de takken spreiden zich laag en hoog uit – een volmaakte klimboom. Maar daar kom ik nu niet voor.

Ik loop er langzaam naartoe, alsof het een hert is dat ik ga neerschieten. Het is stom, maar ik kan het niet helpen.

Sommige dingen zijn heilig.

De namen in de stam die er meer dan honderd jaar geleden in zijn gekerfd, beginnen hoog. Ze zijn vaag geworden, maar nog altijd te lezen: *Franklin + Mary Ellen. Joshua + Abigail. David + Sarah.*

Ik laat mijn vingers naar beneden glijden, over de namen – het zijn er meer dan dertig: de grote liefdes van de familie McKenna, van de dagen van de goldrush tot nu.

Ooit droomde ik ervan mijn eigen naam in deze bast te kerven, maar ik probeer niet meer aan Will te denken. Aan hem denken brengt me op het wankel pad dat alleen maar leidt tot *wij*. En er is geen wij. Niet meer.

Ik moet me op andere dingen concentreren.

Vandaag is de dag. Er is geen tijd meer.

Ik laat mijn vinger over de laatste namen in de boom glijden. Ze zitten zo laag dat ik moet bukken om erbij te kunnen.

Duke + Jeannie.

Ik leg mijn hand op mijn moeders naam en sluit mijn ogen. Ik buig mijn hoofd en druk mijn voorhoofd tegen de ruwe bast. Ik adem de geur van de dennen om me heen in, en Busy ritselt in het struikgewas, op zoek naar eekhoorns.

Ik denk aan mijn moeder, aan wat ik me van haar kan herinneren. Flarden van felgekleurde jurken en cowboylaarzen, grote sieraden

van zilver met turkoois, een vage leliegeur om haar heen. Ze hield zo veel van het bos en van de kleine hebbedingetjes die ze daar verzamelde: een knoestige tak die op een vraagteken leek, een kluitje mos op een hartvormige steen. Haar glimlach, de manier waarop ze haar armen om me heen sloeg en me van de grond tilde.

Ik dacht vroeger vaak aan hoe het geweest zou zijn als ze in leven was gebleven. Maar hoe ouder ik word, hoe moeilijker dat is. Mijn leven is mijn leven. Mijn lot ligt vast sinds de dag dat ze stierf. En nu is het tijd om mijn lot weer in eigen hand te nemen.

‘Het spijt me,’ zeg ik tegen de namen. Tegen de belofte die de twee elkaar hebben gedaan. Tegen haar, dood vanwege die belofte. Misschien zelfs een beetje tegen Duke, omdat hij te veel van haar hield om haar los te laten, en ik begrijp die neiging beter dan de meeste mensen.

McKenna’s beminnen fel, snel en eenmalig.

Ik schraap mijn keel en sta op, want huilen heeft geen zin.

Vandaag is de dag.

Kan niet anders, Harley-girl.

3

Ik ben acht als mama voor mijn ogen sterft.

Ze was aan het ontbijt al zenuwachtig. Halverwege de pannenkoeken loopt ze met de telefoon de woonkamer in en laat me alleen met de stroop, en ik krijg het voor elkaar mijn vlecht erin te laten hangen.

Ik probeer alles zo goed mogelijk schoon te maken als mijn moeders stem uit de woonkamer klinkt: 'Will, nee, luister... ik kom er nu aan. Maak je geen zorgen. Veertig minuten. Oké? Ik kom er meteen aan. Niet bang zijn, lieverd. Laat Carl niet binnen. Laat je moeder de deur niet van het slot af doen. Ik kom er meteen aan, dat beloof ik.'

Mijn haar maakt een kleverige vlek op mijn shirt als mama terugkomt.

'Harley,' zucht ze, en ze veegt mijn haar schoon met een nat stukje keukenpapier. 'Kleed je snel aan. We moeten naar de stad.'

'Het is geen woensdag.' Op woensdag brengt oom Jake ons altijd in zijn pick-up naar de winkel, en dan zit ik tussen hen in op de voorbank. Mama zingt graag mee met de radio, met vrouwen die zingen over kolenmijnen en gebroken harten, en mannen met diepe stemmen die me aan papa doen denken.

'Ik weet het, schatje. Doe gewoon wat ik zeg.'

Ze staat bij de voordeur te wachten als ik weer beneden kom, in mijn spijkerbroek en laarzen. Ze pakt de roze met zwarte cowboyhoed die oom Jake op de jaarmarkt voor me heeft gekocht en zet hem op mijn hoofd. Haar hand blijft op mijn schouder liggen nadat we in de Chevy zijn gestapt, en ze houdt hem daar tot we helemaal in de stad zijn.

Ze zet de radio niet aan en doet alle ramen dicht, ook al is het bijna zomer. Om de paar minuten kijkt ze op haar telefoon en tikt die tegen haar been.

‘Waar gaan we heen?’ vraag ik als ze de winkel voorbijrijdt.

‘Naar een vriendin.’

Ze draait de pick-up een straat in die ik niet herken, met kale grond en plukjes gras in de voortuinen en opgekrikte, doorgeroeste auto’s zonder banden op de opritten. Er komen steeds minder huizen, tot ze kilometers uit elkaar staan en de weg in een zandpad is veranderd. Mama blijft doorrijden tot we aan het einde van de weg zijn.

Ze stopt niet recht voor de gammele boerderij, die laag en ingezakt op het land ligt. In plaats daarvan keert ze de pick-up en parkeert ze aan de overkant. Dan rekt ze zich om het handschoenenkastje open te doen. Haar lange haar zwaait over haar schouder en strijkt langs mijn arm, zijdezacht en geurend naar bloemen.

Ik zet grote ogen op als ik beseft dat ze haar halfautomatische pistool in haar hand heeft. Ik zie hoe ze kalm het magazijn op zijn plek klikt.

‘Mama...’

Ze glimlacht me geruststellend toe en streelt over mijn hoofd met de hand waarin ze geen pistool heeft. ‘Niets aan de hand, lieverd,’ zegt ze. ‘Je moet iets voor me doen, oké? Wat er ook gebeurt, jij blijft in de auto. Een aardige jongen die Will heet, komt straks naar buiten. Hij is tien, en hij komt bij jou zitten. Jij laat hem binnen en dan doen jullie de portieren op slot. Laat niemand binnen, behalve mij. Snap je dat?’

Ik knik onzeker. Ze glimlacht, maar ze ziet er vreemd uit, met glanzende en natte ogen.

‘Herhaal het dan eens voor me?’ vraagt mama vriendelijk.

Ik herhaal het en doe mijn best om mijn stem niet te laten trillen.

Mama kust me op mijn voorhoofd en staart me een tijdje aan. ‘Grote meid,’ zegt ze. ‘Ik hou van je. Ik ben zo terug.’

Ik kijk haar na als ze over de weg en naar het huis loopt. Ze klopt

niet eens aan, maar draait gewoon de knop om en gaat naar binnen zonder de deur achter zich dicht te doen.

Mijn vingers liggen om de rand van het dashboard geklemd, met mijn kin ertussen. Ik schuif naar voren tot mijn knieën tegen het handschoenenkastje drukken en mijn neus nog maar een paar centimeter van de voorruit af is. Het is bedompt in de pick-up, en ik wapper met de luchtverfrisser met dennengeur die aan de spiegel hangt. Ik kijk ernaar en wou dat ik een raam mocht opendraaien. Maar ik doe wat mama zegt.

Beweging op het erf voor het huis trekt mijn aandacht. Een jongen met zwart haar rent het huis uit. Hij heeft magere benen, die eindigen in knokige enkels en blote voeten. Hij rent over het erf naar me toe. Het stof waait achter hem op en ik trek aan de deurendel, duw de deur open als hij naar me toe rent.

‘Ben jij Will?’

Hij knikt, hijgend. Ik steek mijn hand uit, en hoewel hij hem niet nodig heeft, pakt hij hem vast en klimt in de cabine.

‘Wat is er allemaal aan de hand?’ vraag ik, terwijl hij de deur dichtdoet en op het knopje van de vergrendeling slaat.

‘Zit die andere op slot?’ vraagt hij.

Ik knik.

‘Heb jij de sleutels?’

Ik laat de bos zien die mama in mijn handen heeft gedrukt voor ze uitstapte.

‘Mooi zo,’ zegt Will.

‘Wat is er aan de hand? Waar is mijn mama?’

‘Bij mijn moeder,’ zegt Will. ‘We wachten tot Carl weggaat.’

‘Wie is Carl?’

‘Mama’s vriend,’ zegt Will, maar hij zegt het alsof hij iets smerigs in zijn mond heeft. De huid onder zijn linkeroog is gezwollen en opgezet, en er loopt een spoor van grote ronde littekens over zijn linkerarm. ‘Maak je geen zorgen. Je moeder zal zorgen dat hij weggaat. Dat heeft ze al eerder gedaan. Het komt goed.’

Bijna zodra de woorden zijn mond uit zijn, gebeurt het.

Er klinkt een dreun, heel hard, heel anders dan ik ooit heb gehoord. Het is kraken en versplinteren en knallen tegelijk. Ik gil en sla mijn handen voor mijn oren. En plotseling is het huis er gewoon niet meer. Het enige wat ik nog zie is vuur en zwarte rook, stukjes hout die de lucht in vliegen en daarna als hagelstenen op de pick-up landen.

Wills mond beweegt, maar ik kan niet horen wat hij zegt. Hij buigt zich naar me toe, rukt de sleutels uit mijn handen en ramt ze in het contactslot.

Plotseling dringt het allemaal tot me door, alsof de wereld even heeft stilgestaan en nu weer voortsnel. Vuur. Rook. Stukjes hout – stukjes van het huis – die neervallen op de motorkap en het dak van de Chevy.

Mama!

Ik roep haar en doe een uitval naar het portier, graai naar de hendel, probeer hem open te krijgen, maar hij zit op slot. Will pakt mijn arm en probeert me met één hand tegen te houden. Hij trekt me naar zich toe terwijl hij tegelijkertijd de motor start, zijn lange benen strekt en het gaspedaal diep indrukt. De pick-up schiet achteruit, weg van de rondvliegende stukken hout, gevelplaat en pleisterwerk die de auto laten schudden en de voorruit laten barsten. Will stuurt met één hand en trekt mij intussen tegen zich aan, zet me bijna helemaal vast, en laat me niet meer los.

We draaien weg van de explosie; puin vliegt van de motorkap en we rijden te snel. De achterbak van de pick-up schuift met een bons van de weg af, een greppel in. De cabine komt scheef te hangen en dan staan we stil, maar we zijn al zo ver dat we veilig zijn. Wills hand ligt nog op mijn arm en mijn hand ligt nu op de zijne. Ik houd hem net zo stevig vast als hij mij terwijl we door de gebarsten voorruit staren.

En we kijken toe hoe de resten van onze moeders verbranden.

Lees verder in: *De onversneden waarheid*

Eerste druk maart 2019

Oorspronkelijke titel *Barbed Wire Heart*

Oorspronkelijke uitgever Grand Central Publishing, Hachette Book Group

Copyright © 2018 Tess Sharpe

The moral right of Tess Sharpe to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2019 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Mechteld Jansen

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Utrecht

Omslagillustratie © Arcangel/Rekha Garton

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4608 4

ISBN e-book 978 90 261 4609 1

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.